

[Erlendsson.]

Det synspunkt, jeg repræsenterer, er den dagsorden, som på socialdemokratiets initiativ blev vedtaget den 10. april 1975. Skal vi optage forsvarsministerens udtalelse nu her som en dansk form for at øve selvkritik, når man er kommet i mindretal i sin gruppe? Vil forsvarsministeren betegne socialdemokratiets eget dagsordensforslag, som blev vedtaget her med meget stort flertal den 10. april 1975, som en ubesindighed? Det var et spørgsmål, som jeg tror det ville interessere folketinget at høre svaret på.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg vil gerne rette en hjertelig tak til økonomiministeren. Jeg synes, det er rart at få bekræftet, at hvis der er nogen, der står sammen i dansk politik, så er det økonomiministeren, finansministeren og statsministeren. Så er vi jo ikke helt ilde faren. Og jeg forstår, at tæt bag dem, eller nærmere forfulgt, står hr. Poul Hartling, hr. Glistrup m. fl., og de presser altså på. Der var en betænkelig afsvækkelse i økonomiministerens bemærkninger til mig nu, hvor økonomiministeren sagde: ja men vi må jo også tænke på betalingsbalancen. Der er et nært forhold.

Jeg vil tillade mig i ubeskedenhed at sige, at jeg gav faktisk en fidus om dette nære forhold, idet dette betalingsbalanceunderskud, vi får, ca. 6.000 mill. kr., nøjagtig svarer til den belåning af de værdier, som økonomiministeren omtalte vi skulle have med i en indkomstpolitik. Foreløbig har vi jo ikke fået dem beskattet, vi har kun fået dem belånt, og foreløbig er forholdet det — det tror jeg økonomiministeren må anerkende — at medens sådanne arbejdsfrie indtægter fordobles hvert 5. år, så sker der kun en fordobling af lønnen omkring hvert 6.-7. år.

Men all right, jeg har så forstået, at den time, der er imellem vores bemærkninger, betyder, at nu er man ikke slet så voldsomt indstillet på, at arbejdsløsheden kan afskaffes, hvis man vil. Det er jeg ked af. (*Afbrydelse*). Nå, økonomiministeren siger: jo! Så bliver jeg glad for det, hvis det lykkes at få økonomiministeren til at sige, hvad det er, der skal gøres. Vi har peget på nogle ting, hvad angår belåning af værdierne, stigninger på jord og fast ejendom. Vi har også pe-

get på noget omkring en importregulering og fremfor alt en udvidelse af offentlige arbejder, som det er nødvendigt at få igangsat.

Og så hører vi fra hr. Kjeld Olesen, at en sådan dagsorden kan man aldeles ikke stemme for. Så må man da vistnok konstatere, at hvis økonomiministerens ord er ærligt ment — det går jeg ud fra at de er — så er der to, der ikke står sammen i dansk politik, og det må være økonomiministeren og hr. Kjeld Olesen. Jeg ved ikke, hvad det er for en offervilje, man efterlyser hos os. Hvis det er den offervilje, som kommer til udtryk i forsvarsministerens indkøb af de såkaldte leopardpanservåben, ja, så er offerviljen ikke til stede. Har denne regering da ikke tænkt på, at medens man tager 1.800 mill. kr. fra folke- og invalidepensionister m. m., medens man tillader anden form for hærværk, så køber man panservåben til 5 mill. kr. pr. vogn — det er uden brændstoffer. En enkelt arbejder i Danmark skal arbejde 100 år for at betale de udgifter, økonomiministeren og forsvarsministeren her pålægger ham. Og når de 100 år er gået, så er både han og panservåbnet for gammelt, og det er stadig væk ikke med brændstof hverken på den ene eller den anden måde.

Jeg synes da også, at man skal interessere sig en lille smule for i denne regering, at når man kan leve med den finanslov, så bør man da vel også lægge mærke til tallene, 43 mill. kr. pr. dag betaler arbejderne for arbejdsløshed, 10.500 mill. kr. pr. år. Og da det er arbejderne, for det er jo dem, det er de eneste, der betaler skatter, så vil man i denne situation forklare, at de ikke har vist offervilje, men vil løse tingene med at føre en såkaldt indkomstpolitik. En sådan offervilje kan vi aldeles ikke tillade os at deltage i; det vil være svigagtigt over for de folk, der har betalt for meget.

Så må jeg sige: hvis der skulle være mening i galskaben, så burde socialdemokratiet benytte denne finanslovdebat til at forklare, hvad for en del af den politik, der ligger i finansloven, der er socialdemokratisk, og hvad for én, der ikke er socialdemokratisk. Lad os høre, hvad det er, man helhjertet går ind for, og hvad det er, man synes man er tvunget til. Lad os høre, om det er hensynet til venstre, der gør, at man ikke vil gå i virkelig effektiv kamp for at sikre arbejde til